

Harrimant felkérték arra is, hogy hozza a szovjet kormány tudomására: a britek és az amerikaiak ugyan teljesen tudatában vannak annak, hogy a német kormánnyal való közvetlen érintkezés nem kívánatos, de nem kívánják teljesen becsukni az ajtót a németek esetleges „komoly” ajánlatai előtt, és olyan mentési módszert keresnek, amelyet Svájc közreműködésével lehetne kimunkálni.²²¹

A szövetségesek, noha helyesen tartották a Brand–Grosz-missziót olyan kísérletnek, amellyel a németek éket akartak verni a Szovjetunió és a nyugati hatalmak közé, ezenfelül pedig lényeges összetevőnek a németek lélektani hadviselésének stratégiájában, nem iparkodtak a szabad világ zsidó vezetőinek az aggodalmát enyhíteni, sem valamiféle jelentőségtelesebb mentési változatról gondolkodni. Ha a zsidó vezetőknek maradt még reményük a misszióval kapcsolatban, július 19-én, amikor a BBC nyilvánosságra hozta az ügyet, az is szertefoszlott. Másnap a brit sajtó elővette az egész történetet, arra téve a hangsúlyt, hogy a „gyalázatos ajánlat” felháborító zsarolási kísérlet a németek részéről, és a szövetségesek egymás iránti bizalmának aláásására irányuló próbálkozás.

A BBC adásai és a brit sajtóban megjelent riportok a németek figyelmét is felkeltették. Ribbentrop az ügyben teljes beszámolót követelt. Amikor értesült arról, hogy a Brand-misszió a Reichsführer-SS (birodalmi vezető) titkos parancsára indult el, érintkezésbe lépett Himmlerrel, aki gyaníthatólag kelégitő választ adott neki.²²² Nincs semmi bizonyíték, hogy a két ellenlábás Hitler elé vitte volna az ügyet. A magyar külügyminisztérium cáfolta a brit „állításokat”, és megismételte a magyarok eltökéltségét a zsidókérdés „humánus módon” való megoldására.²²³

A szövetségesek reagálása az auschwitzi jegyzőkönyvre és Krausz beszámolójára. A Brand–Grosz-ügy miatti felháborodás egybefonódott az 1944. június 19-i Krausz-beszámoló kihatásaival, amely beszámoló részleteket tartalmazott az auschwitzi jegyzőkönyvből (lásd a 23. és a 29. fejezetet). A beszámolót Mantello publikálás céljából terjesztette Svájcban, Pozner pedig június 23-án Isztambulba továbbította. Számos jegyzékvaltásnak is tárgyává vált a semleges államok fővárosai, valamint London és Washington között. Szerepelt köztük a jeruzsálemi (Gruenbaum), genfi (Lichtheim) lisszaboni (Dobkin) és stockholmi (Ehrenpreis) zsidó vezetők kétségbeesett segélykérése is. Június 24-én Harrison hosszú táviratban tájékoztatta Washingtont a magyarországi deportálásokról, és továbbította a magyarországi és szlovákiai zsidó vezetők kérését, hogy a szövetségesek bombázzák az Auschwitzba vezető vasútvonalakat és hidakat.²²⁴ Két nappal később Norton elküldte Londonba Lichtheim üzenetét. Ebben különleges javaslatok álltak: a magyarok figyelmeztetése, a németek